

Tingens hus

En plats där minnen lever vidare och dagdrömmar har sin början

Vi lägger saker i lådor, saker som sparas eller göms och glöms bort, för att sedan hittas och leva vidare.
Likt minnen som sparas, göms och glöms bort, för att sedan hittas igen och leva vidare.

dagdrömmar - minnen - förnimmelser - hemmet - byrån - saker och ting - lådor och skåp

Innehållsförteckning

Bakgrund	1 - 2
Syfte, Mål och Frågeställning	3
Inledning	4
Process och resultat	5 - 26
- <i>Del 1. Lådor och skåp</i>	5 - 8
- Prylar och pinaler, värdefulla ägodelar	8
- <i>Del 2. Minnen, berättelser och dagdrömmar</i>	9 - 26
- Byrån som plats och rum för mina gestaltningar	11 - 12
- Dagdrömmeriets lådor	15 - 25
- Rabarberpaj	16
- Avtryck	17
- 1994 - 1995 / December - Juni	18 - 19
- Äppeltider	20
- I väntan på avslut	21
- Bröllopfesten	22
- Systerskap, vänskap och blodsband	23
- Minnet finns i handen	24
- Rosa rum	25
- <i>Del 3. Helheten</i>	27
Referenslista	28

Bakgrund

Hemmet, huset och minnen kopplat till hemmet är något jag kommit att intressera mig för det senaste året. Jag har under hösten arbetat med projektet *Mina Rum*. *Mina Rum* består av tre stycken inramade textila kollage med tryckta, målade och broderade motiv. Verken syftar till att illustrera känslan av minnen och tidigare upplevelser från mitt barndomshem, sammanflätade i nuet med mitt nuvarande hem.

Projektet *Mina Rum* hade sin grund i *Rummets Poetik (The poetics of space)*, skriven år 1957 av den franske filosofen Gaston Bachelard, översatt till svenska år 2000. Bachelard beskriver hemmet och huset som det mest intima av platser och att förstå huset är ett sätt att förstå själen. Hemmet och dess föremål, rummen och möblerna, är för Bachelard laddade med mentala erfarenheter och upplevelser. Ett öppet skåp visar en avslöjad värld, lådor är platser för hemligheter och med varje vardaglig handling öppnar vi oändliga dimensioner av vår existens. (Bachelard, 2000)

Bachelard talar om poesi, dagdrömmeri och minnen som återopas av hemmet, handlingar som återupplivar det förflutna och förbinder det med nuet, att minnen som huset ger oss inte enbart är något vi minns utan snarare något som är sammanflätat med nuet och en del av en pågående nuvarande upplevelse.

Jag fascineras av hemmet och hur de objekt och föremål som hör hemmet till har en förmåga att, i all sin vardaglighet, återuppliva minnen och förnimmelser från förr. Men sakerna vi har runt om oss kan också väcka nya berättelser, berättelser där minnen, upplevelser och fantasi tillsammans skapar något nytt, ett dagdrömmeri.

I projektet Mina Rum och under året som varit har jag arbetat i och med mitt eget hem. Under det arbetet har jag känt en dragning till de mindre rummen så som lådor och skåp, hörn och vrår. Där finner jag att många minnen och berättelser lever kvar eller skapas. Det är rum där jag som barn spenderat mycket tid, där jag lekt och byggt upp hela världar, platser som jag nu som vuxen använder mest till förvaring. Men det finns fortfarande något i dessa rum som fascinerar mig, något som väcker min fantasi.

I kapitlet Byrålådan i *Rummets Poetik* skriver Bachelard:

Skåpet och dess hyllor, sekretären och dess lådor, kofferten och dess dubbla botten är i sanning verktyg för det hemliga psykologiska livet. ... De har, som vi, genom oss, för oss, ett inre. (Bachelard, 2000, s.115)

Lådor, askar och skrin, skåp och koffertar, de mindre rummen, sakernas rum, väcker min nyfikenhet. Likt Bachelard upplever jag dessa rum som lite hemliga, platser med ett inre där saker göms, glöms och kan försvinna. Sakerna som finns där i, berättelserna och minnena de bär på är det jag vill undersöka.

Vad har jag i mina lådor och skåp? Och vilka minnen, förnimmelser och berättelser gömmer sig där? Jag vill bjuda in andra att ta del av vad som gömmer sig i minnets och dagdrömmarnas lådor, i tingens hus.

Syfte

Mitt syfte är att undersöka vad som gömmer sig i mina lådor och skåp. Syftet är att finna saker som väcker minnen och förnimmelser av tidigare upplevelser, eller saker som har förmågan att väcka något nytt, starta ett dagdrömande.

Mål

Mitt mål är att gestalta de berättelser jag finner i mina lådor och bland mina saker. Varje sak får sin egen gestaltning och dessa gestaltningar kommer att få återta sin plats i en byrå, tingens hus. Med dessa gestaltningar av sakernas berättelser och minnen vill jag skapa en större helhet, ett verk som väcker nyfikenhet och förundran över vad som gömmer sig där i.

Frågeställningar

Hur kan jag gestalta de minnen, berättelser och känslor som väcks av vissa saker?
Hur kan jag med dessa objekt och gestaltningar tillsammans skapa en helhet som väcker nyfikenhet och förundran?

Tillvägagångssätt/metod

Jag delar in projekt i 3 delar.

Del 1: Lådor och skåp – saker, prylar och pinaler, vad gömmer sig i sakernas rum?

Del 2: Minnen, berättelser och dagdrömmar – vilka berättelser bär mina saker på?

Del 3: Helheten - hur väcker jag nyfikenhet och förundran?

Metod del 1: Jag undersöker och analyserar vad jag har i mina lådor. Vad är det som har fått ta plats i mina lådor och varför? Jag tömmer minna lådor och reflekterar över sakerna som finns där i. Sortera ut och sparar saker som bär på en berättelse, ett minne eller en känsla.

Metod del 2: Försöka fånga och visualisera känslan av de berättelser som jag finner i mina saker. Jag arbetar mig experimentellt, trevande och sökande fram för att närma mig känslan av dessa berättelser.

Metod del 3: Sammanställning av mina gestaltningar och lådor till en större helhet.

Detta arbete kommer handla om sammansättning och komposition, jag undersöker hur jag kan uppnå den eftersökta känslan, känslan av nyfikenhet och förundran.

Inledning

I denna rapport kommer att jag tala mycket om dagdrömmar och minnen och de inre bilderna som de ger upphov till. I arbetet med *Tingens Hus* har dessa ord, deras betydelse och min känsla av dom ofta kommit att sammanflätas till ett, jag väljer att kalla det dagdrömmeri. Det jag menar när jag använder ordet dagdrömmeri är en blandning av minnesbilder från det förflutna inlätade i nya bilder. Ett tillstånd där inre bilder och associationer föder nya bilder som i sin tur framkallar ytterligare bilder och utan större ansträngning har en ny berättelse skapats. Tillskilland från minnena, som kan anses tillhöra det förflutna, så är dagdrömmeriets inre bilder något som skapas där och då, i nuet. Det upplevs i nuet men de inre bilderna vi ser är uppbyggda av både våra minnen från förr, tidigare erfarenheter och vår förmåga att fantisera och föreställa oss något helt nytt. Det är en mental upplevelse som bygger på vår associationsförmåga och fantasi. I dagdrömmeriet finns det plats för både det förflutna, det nutida och det helt nyskapade.

Detta är hur jag upplever det och mina tankar om dagdrömmeriet som upplevelse och tillstånd. Jag hoppas i denna rapport kunna klargöra och dela med mig av denna känsla och upplevelse som jag kommit att känna så starkt för.

Processen och resultatet

Del 1.

Lådor och skåp – saker, prylar och pinaler. Vad gömmer sig i sakernas rum?

(23 Februari - 14 Mars)

Då jag nu, på grund av rådande omständigheter, spenderat större delen av det här året i samma lägenhet, i samma rum och levt med samma objekt och föremål runt mig, har jag uppmärksammat och sett mitt hem med nya ögon, eller kanske med samma ögon fast med en annan blick. Något som blivit väldigt närvarande under denna period är mängden saker, prylar och objekt som omger mig. Jag har väldigt mycket saker, då menar jag inte möbler och större objekt, utan mindre saker, ting och prylar som fyller nästan varenda vrå av mitt hem. Hörn och hyllor, lådor, kartonger och askar med prylar. Jag förvånas över att jag nästan alltid hittar det jag letar efter, jag vet vart allt ligger och har ändå ordning i röran av alla prylar och pinaler (pinaler är ett härligt ord), men förbryllas också över varför jag ens sparat på dessa saker. Vad är det jag har sparat på? Och vilka berättelser gömmer sig där om man kollar lite närmre?

Vart ska jag börja?

Jag kollar mig runt i lägenheten, fundera över hur jag ska gå tillväga. Ska jag bara tömma alla lådor i en enda hög? Eller ska jag vara metodisk, ta en låda, ett skåp i taget?

Jag bestämmer mig för något mer åt det metodiska hållet och börjar med byrån i hallen. Tanken är att jag ska plocka fram och lägga ut allt som finns i lådorna, lägga ut utan att döma eller sortera bort. Jag börjar med en låda. Placerar ut en sak efter en annan. Jag märker tidigt hur jag analyserar sakerna innan jag placerar ut dom, vrider och vänder på dom för att få en känsla för dom. Jag märker också att jag, utan att riktigt ha reflekterat över det, har valt, och valt bort. Vissa saker dras till varandra, vill ligga bredvid varandra. Sakerna hamnar i någon slags ordning, kategoriseras och slås samman. Jag har sorterat bort och valt ut. Redan i utplacerandet av sakerna börjar berättandet.

En sak, en pryl, ett föremål, tillsammans med en färg, ett foto och ett brev, ett smycke bredvid ett annat, ett mönster i kombination med en knapp, tillsammans skapar dom berättelser, väcker minnen och förnimmer om tidigare händelser. Den ena prylen historia föder en annan och tillslut har kanske en helt, eller delvis ny historia skapats.

Jag ser på det jag placerat ut, iakttar. Reflekterar över kombinationen av de olika föremålen och konstaterar att vissa föremål tilltalar mig mer än andra, varför kan jag inte riktigt sätta fingret på och tänker att fler lådor och fler föremål kanske kommer att ge lite klarhet. Jag går vidare till andra lådor i et annat rum.

Efter att jag gått igenom ytterligare några lådor får jag större förståelse för föremålen och varför jag dras mer till vissa av dem. Jag trodde att de föremål som bar på mest känsla, starkast berättelse eller minne, enbart skulle vara de föremålen med stark koppling till mig, objekt med affektionsvärde eller föremål med tydlig historia, så som min mormors armband eller mina familjefoton. Dessa saker bär självklart på starka minnen och känslor och framkallar tydliga minnesbilder precis som jag förutspått. Men det jag upptäckte och som överraskar mig är att även de föremål utan tydlig historia och större värde för mig, de föremål som man kanske inte skulle uppleva som så märkvärdiga, väcker något i mig, så som ett par trasiga hörlurar eller en liten glasfågel jag precis köpt. Dessa föremål kan också, av någon anledning, påverka mig.

När jag håller i dessa föremål märker jag att jag lätt kan associera dem med händelser, känslor eller minnen, händelser som de egentligen inte har någon direkt koppling till. Jag känner något och min hjärna gör direkt kopplingar, associerar en sak med en annan och svävar i väg i ett dagdrömmande. Denna känsla, tillstånd, detta dagdrömmeri tror jag kan likna det tillstånd som Bachelard pratar om i *Rummets poetik*, ett dagdrömmande, en nuvarande pågående upplevelse av minnen och förnimmelser.

Prylar och pinaler, värdefulla ägodelar

Jag har det senaste året, som tidigare nämnt, blivit mer medveten om mängden saker jag har i mitt hem. Det är nog något som jag vetat längre än så men nu blivit mer påtagligt. Jag tror nog egentligen inte att jag har ovanligt mycket saker och för vissa kanske det skulle kännas som en normal, eller liten mängd saker. Men det är ändå något jag reflekterat över. Jag tänker ofta att jag måste göra en rejäl rensning, städa ur och tömma, slänga och skänka bort. Men gör sakerna verkligen större nytta som slängda eller bortskänkta? Kanske det finns andra sätt att rensa och sortera i röran av prylar?

2001 genomförde konstnären Michael Landy sitt performance verk Break Down. Under år hade Landy samlat ihop alla sina ägodelar, han dokumenterade och inventerade allt, litet och stort, allt från en liten vit knapp till hans bil, över femtusen föremål. Föremålen placeras sedan i ett varuhus på Oxford street, där kan förbipasserande, under två veckor, se hur Landys ägodelar läggs på ett rullband och hur alla föremål sorteras, plockas isär, tuggas i bitar och mals tills det bara finns kvar ett grått pulver. Efteråt ska stoftet begravs och Landy står helt utan ägodelar. (Sooke, n.d.)

I Landys verk frigör han sig från alla sina saker, även de saker med stort värde för honom både, ekonomiskt och emotionellt, så som hans pappas gamla rock. Jag kan förstå och relatera till stävan efter denna frigörelse från materiella ting och är ju medveten om att jag omger mig av saker som jag nog egentligen inte behöver. Men till skillnad från Landy, och hans frigörelse från sina saker, vill jag försöka hitta mer värde i de saker jag sparar på, försöka hitta något som kan göra min relation till dem starkare, även de föremål som jag inte känner en stark koppling till. Tillskriva dem ett värde, emotionellt värde eller ett nytt värde, genom att ge dem ett sammanhang. Placera dem i ett sammanhang där de får en ny mening.

Del 2.

Minnen, berättelser och dagdrömmar – vilka berättelser bär mina saker på?
(15 Mars - 11 April)

Jag väljer ut de saker jag får starkast känsla för. Det är en stor variation av saker. Det är delvis saker som för mig har ett stort värde, emotionellt värde, som ett foto på min mamma och pappa och en liten ask som varit med mig länge. Andra saker saknar helt ett värde för mig, trasiga sladdar och ett nästan tomt nagellack, de saker som jag kanske borde ha kastat bort men av någon anledning har det fått ta upp plats i diverse lådor. Vissa föremål är saker som påbörjats men aldrig avslutats, projekts som lags undan i väntan på att tas upp igen. Gammalt smink som jag sparat, för man vet aldrig, det kan vara bra att ha. En glasfågel och en porslinskatt, figurer som väcker min fantasi. En ram, vars glas svagt bär ett avtryck av tavlan den tidigare ramat in. En spetsduk med en svag fläck på, ett tjockt nystan i ull och en antik låda i trä vars historia och ursprung jag vet väldigt lite om.

Föremålen är väldigt olika men gemensamt är att dom alla väcker den där inre bilden. För mig handlar det om hur föremålet, närvaron av det, hur det ser ut, luktar eller känns, kan få mig att slussas in i drömmeriets associationsprocess. Det är dessa saker jag letat efter.

Jag arbetar med ett föremål i taget. Det är ett arbete där jag, föremålet och olika textila material och tekniker jobbar väldigt nära varandra, det är i det flesta fall ett pilligt arbete. Mycket av detta arbete sker intuitivt och beslut tas i stunden utan större eftertanke, reflektionen kommer efteråt.

Byrån som plats och rum för mina gestaltningar

Jag funderar över hur jag vill visa gestaltningarna av berättelserna som sakerna väckt hos mig. Jag vill att gestaltningarna ska få ta plats i någon form av låda. Det jag vill åt är känslan av det lite hemliga, lådan som en plats med ett inre där saker göms, glöms och kan försvinna. Att dra ut en låda eller att lyfta av locket på en ask är en väldigt vardaglig handling, något vi gör varje dag. Men det kan också vara en handling fylld av förväntan, nyfikenhet och spänning, ovetandes om vad som gömmer sig där inne. Det är den känslan, den nyfikenheten och ovissheten jag vill åt.

Redan i början av processen, när jag först tömde min byrå och dess lådor, hade jag en bild av att sakerna skulle få återta den platsen, det kändes självklart. Men är byrån den rätta platsen? Finns det andra sätt att presentera mina gestaltningar? Jag funderar över vad det är med byrån som har känts så självklart. Är det själva akten i att dra ut lådan? Finns det andra sätt att förmedla den känslan? Andra typer av lådor skapar ju samma känsla av förväntning och nyfikenhet på dess innehåll. Byrån kanske inte behöver vara en hel möbel? Kanske behövs det bara något litet som hintar om en byrå, en kontur eller ett handtag?

Jag ser flera potentiella sätt att presentera och sammanföra mina gestaltningar och många olika typer av lådor att placera dem i. Men byrån, möbeln tillför något som de andra lådorna saknar. Byrån återkopplar mitt arbete till hemmet, den platsen där allt började. Det är i hemmets rum och vrår jag vill placera mitt arbete, det är där verket hör hemma. Byrån för mig är en intim, privat och hemlig möbel. Att öppna och dra ut någons byrålåda kan kännas förbjudet, spännande, som att något hemligt kommer att avslöjas.

Jag lyckas komma över en gammal begagnad byrå med tre lådor. Den är lite sliten och trasig på sina ställen, men med lite omsorg kommer den nog passa perfekt. Att använda en begagnad möbel, något som redan använts av någon ger mer karaktär och känsla till helheten. Den bär ju också på en berättelse. Byrån blir i detta arbete en representation av dagdrömmar och minnens vrår. En plats med ett inre där saker göms, glöms bort, hittas och får nytt liv.

Under arbetet inser jag att jag behöver se mer än bara en låda åt gången. Istället för att fokusera på ett föremål och gestaltning åt gången, väljer jag nu att arbeta lite på en för att senare göra lite mer på en annan, och så vidare. Nu inser jag också att en byrå med endast tre lådor inte kommer att räcka för alla de föremål och gestaltningar jag har påbörjat. Pallen jag haft i köket blir ett perfekt tillägg, likaså ett litet nattduksbord jag hittar på en loppmarknad. Det blir viktigt att ta ett steg tillbaka ibland, backa och se helheten.

Föremålen som jag valt ut, och den berättelse som den bär på, använder jag inte bara som inspiration till en gestaltning utan den är också med i det som skapas. Sakerna får in huvudroll i sin egen historia. I vissa fall blir den materialet jag arbetar med, så som ullgarnet och spetsduken. Det tjocka ullgarnet virkas och stickas till nya former och duken, med den lilla fläcken, får en större fläck av vin och placeras tillsammans med andra dukar. De påbörjade broderiet och stickningens lösa trådar påbörjar något nytt. Andra föremål blir tilldelade en hel värld, ett snölandskap till glasfågeln och ett eget rosa rum till porslinskatten. Den lilla asken får bli behållare till ett landskap i miniatyr. Fotot av min mamma och pappa blir en del av ett tredimensionellt fotocollage och får ta plats i en låda likt ett tittskåp. Ramen med sitt avtryck av blommor får nu rama in en låda med ingenting i. De trasiga sladdarna och gamla sminket kläds in i tråd med olika tekniker och placeras ut och visas upp som något värdefullt, likt inglasade gamla museiföremål.

Dagdrömmeriets lådor

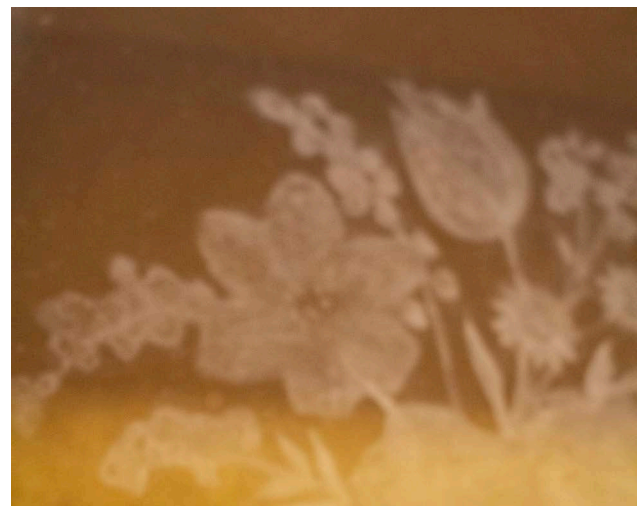
Gestaltningarna som nu kommit att fylla lådorna är alla olika. Vissa kan upplevas ha mer släktskap än andra, vissa kanske väcker mer frågor och andra kanske känns lite tydligare. Jag tänker mig att lådorna kanske kommer att upplevas och tolkas på olika sätt av olika personer, vissa lådor kanske talar tydligare och klarare till vissa, och andra kanske finner något intressant i en låda som upplevs som tråkig för någon annan. Men det dem alla har gemensamt är att de skapats och inspirerats av en minnesbild eller inre bild hos mig. Vissa bilder, berättelser och minnen var kanske i början tydliga och klara, andra mer diffusa. Men alla har dom gått igenom drömmeriets process. Processen där en association lett till en annan, som i sin tur fört tankarna till något nytt. Tillslut har lådan fyllts med en berättelse vars ursprung är svårt att spåra, även för mig.

Nedan följer bilder på alla det olika lådorna. Gestaltningarna har fått en tillhörande text, en text med en kort beskrivning av den berättelse den bär på eller snarare den berättelse som den skapat. Jag ser berättelsen som rörlig och levande. Historien kan ändras för varje gång en låda öppnas, och den kan ändras av varje person som öppnar den.

Rabarberpaj

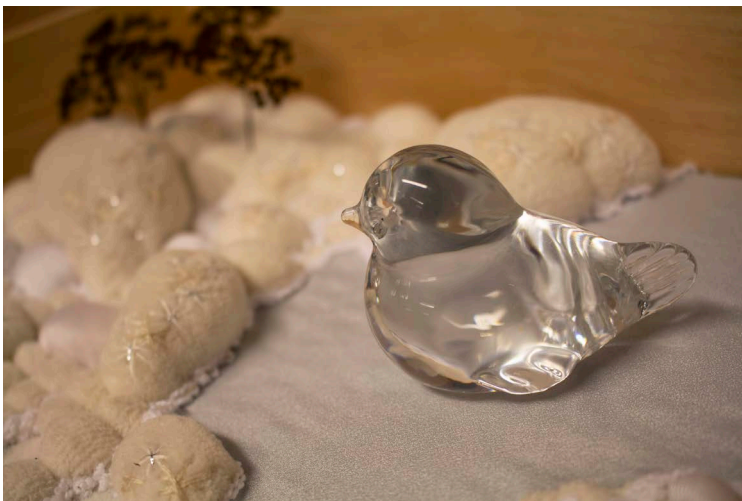
En gammal låda i trä vars ursprung för mig är okänt. Utanpå känns den torr och dammig. När lockat lirkas av så hörs ett svagt knarrande ljud. Vad gömmer sig där i? Fragment av något, något mjukt och luftigt. Jag håller det i min hand, luktar på det. Jag tror mig känna lukten av något, men kan inte riktigt placera den, min hjärna arbetar febrilt för att hitta rätt, inget resultat, inbillar jag mig bara? Jag vill smaka på det, för att få svar, men jag gör det inte. Istället lägger jag tillbaka det underliga innehållet, ställer ifrån mig lådan och lirkar på locket som återigen ger ifrån sig ett knarrande ljud.

Avtryck

En ram vars glas fortfarande bär på minnet av vad som en gång funnits där. Ett svagt avtryck från den målning som ramen tidigare ramat in. En vas med blommor, en bukett någon tagit sig tid att måla av, en bukett som för någon var värd att måla av.

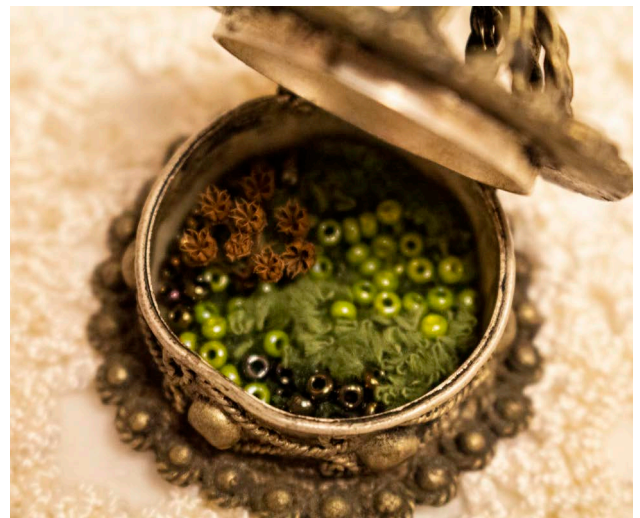
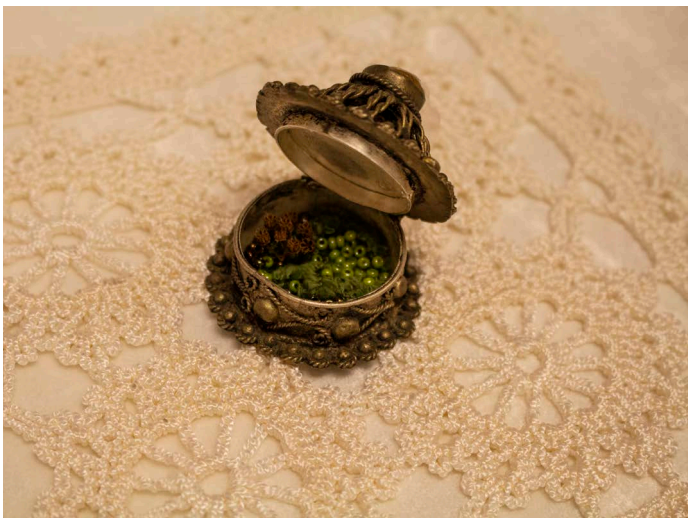
En suddig bild av något som en gång var, men tydlig nog för att läsas av och väcka frågor. Vem har den tillhört? och vem har plockat dessa blommor?

003. 1994 - 1995 / December - Juni

December 1994

En fågel i sin egen värld, en plats där den hör hemma. Snöklädda kullar som glimmar till när de nås av en sällsynt strimma ljus. En fri liten fågel i ett vinterlandskap, en fri liten fågel i en låda med ett lock av glas.

003. 1994 - 1995 / December - Juni

Juni 1995

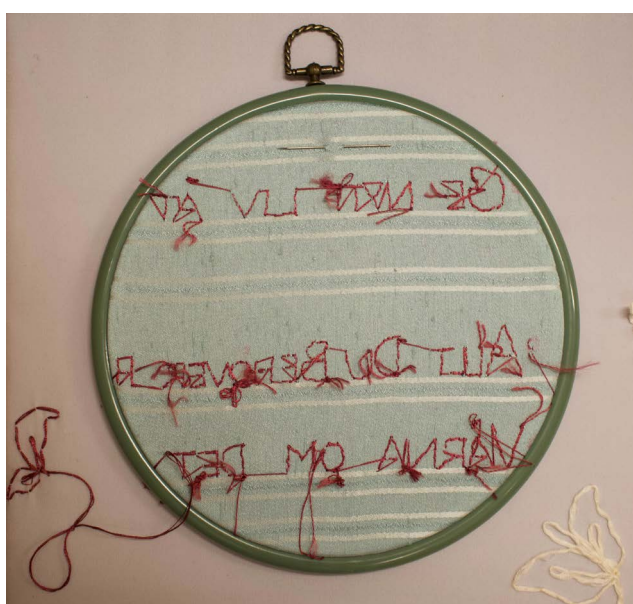
En vit låda. Väggar och golv av vit mjuk sammet. I lådan finns en ask i kall metall, en ask prydd av krusiduller och ornament. En ask inte mycket större än en femkrona. Asken öppnas med ett metalliskt klick. Runt omkring är allting vitt och kallt men inuti gömmer sig ett landskap nygrönt och varmt. En liten, liten värld, ett längtans land, en plats att drömma om och drömma sig till.

004. Äppeltider

Äppeltider

2010–2020, ett årtionde. Ett teknologiskt, elektroniskt, ständigt uppkopplat decennium. Tio år i äppeltider, trasiga sladdar kläs in i tråd. Virkade och knutna trådar. Allt blir bättre med tråd.

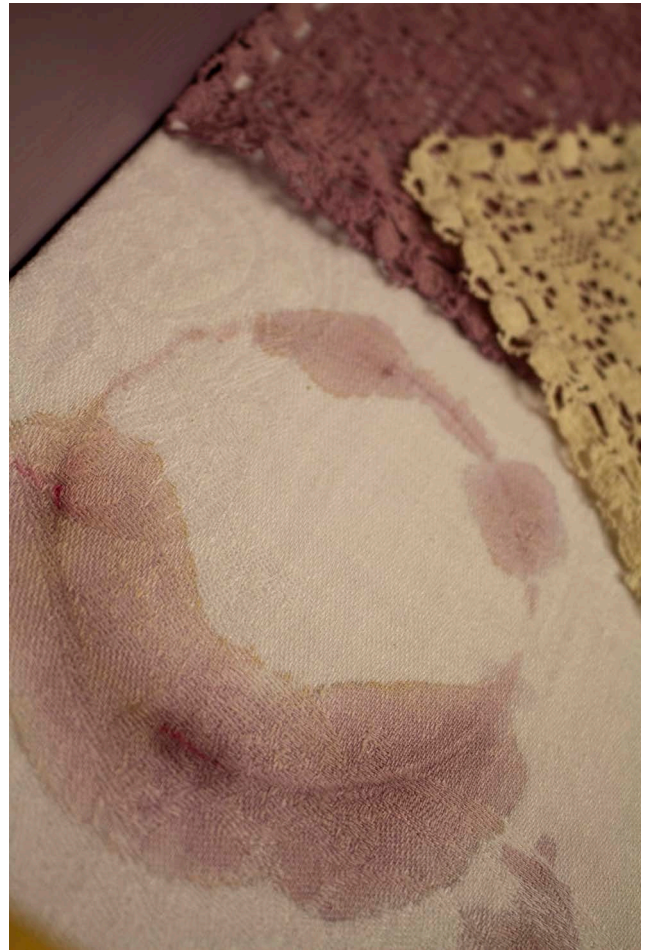

005. I väntan på ett avslut

I väntan på ett avslut

Ge nytt liv åt allt du behöver, värna om det! Detta kan man kanske utläsa i det påbörjade broderiet. Ord i ett påbörjat broderi. Ord som egentligen fortsätter utanför broderiramen och bildar helt andra meningar. Ramen ringar in ett utsnitt av det som påbörjats och nu har det fått en ny betydelse, det har med tiden förändrats och blivit något nytt. De lösa trådarna har fått nytt liv och tagit nya former.

Längst ner i en byrå har de väntat en längre tid. De väntar på ett avslut. De är sakerna som någon ivrigt påbörjade men som, av någon anledning, aldrig avslutades. Med tiden glömdes de bort, gömdes undan, för att kanske någon dag plockas fram igen. När det dagen kommer har de kanske redan levt vidare, långsamt förändrats och skapat något nytt. De kanske inte är oavslutade eller bara påbörjade. De kanske är pågående.

006. Bröllopsfesten

Bröllopsfesten

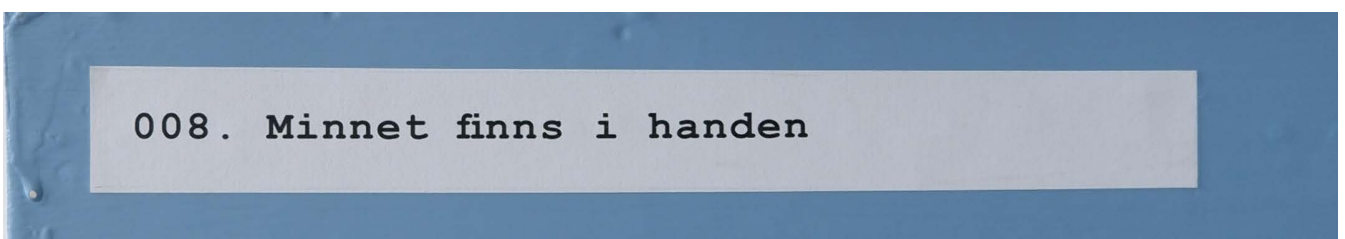
Spår av en händelse, bevis på att någon varit här, men när? har dom precis gått, eller avslutades festen för längesedan? Spår så tydliga och klara att det känns som om det hände precis nyss, bara någon minut sedan eller har det gått någon dag? kanske en månad? eller kan det vara år? Oklart. Spår så tydliga att det känns som om jag fortfarande är där, och om man lyssnar riktigt noga kan man fortfarande höra musiken, rösterna och skratten.

007. Systerskap, vänskap och blodsband

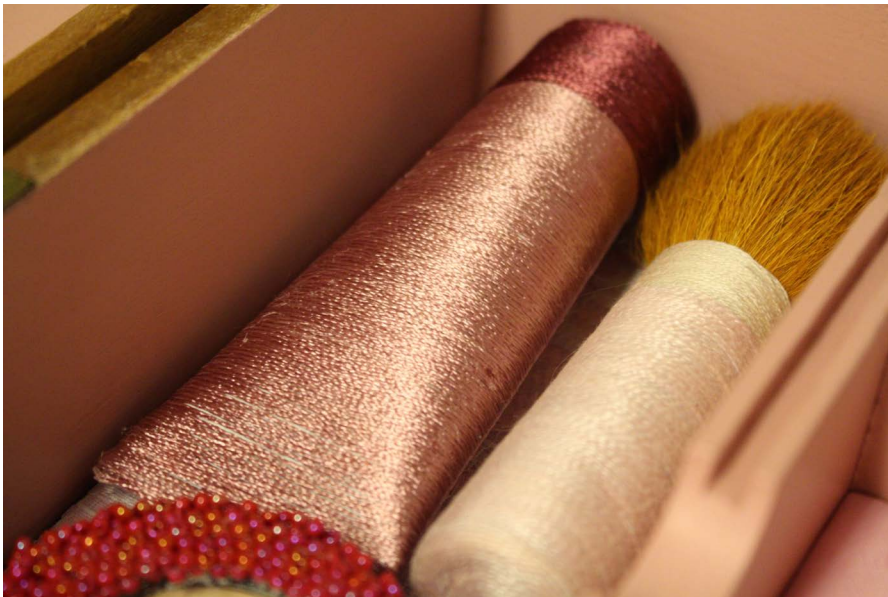
Systerskap, vänskap och blodsband

År passerar. En dotter blir mor och mormor. Blodsband blir mer än blodsband. En mor blir till nära vän, en syster i en värld av sisterskap. En syster växer upp med en syster, två systrar mot världen i en värld som senare fylls av sisterskap.

Minnet finns i handen

Jag känner mig fram. Jag behöver inte ens kolla, jag vet vad det här är, jag har varit här förut. Jag vet, mina händer vet, det sitter kvar i kroppen. Jag vet inte när mina händer lärde sig att minnas, men dom gör det, dom minns, ibland tydligare och klarare än allt annat. Märkligt.

009. Rosa rum

Rosa rum

Drömmrummet. Här vill man vara. Eller jag ville i alla fall det när jag var 12, kanske vill jag det ännu mer nu. Rosa. En laddad färg med mycket känslor. Här i finns det en speciell doft, blommigt men samtidigt tuggt, mycket, men inte för mycket.

En katt, jag känner henne, vad gör hon här?

I detta arbete har gestaltningen haft sin utgångspunkt i mina minnen, många av dem från min barndom och mitt barndomshem. Föremålen jag hittade i mina lådor och minnena och berättelserna som de väckte var starten på gestaltningen och skapandet.

Konstnären Linda Hofvander arbetar med analogt fotografi och skapar rumsliga metaforer. Hennes arbete skapar en dialog med åskådaren och tar fram ett fotografiskt språk som är öppet för tolkning. I hennes verk *The space of things* har hon arbetat med sitt barndomshem och bevarandet av minnen från det huset.

När hennes mamma dog, köpte Linda Hofvander sitt barndomshem. Hon planerade en omfattande renovering av huset som skulle innebära att allt mer eller mindre skulle rivas. Hofvander kände att hon ville bevara vissa delar av huset, vissa minnen. Men istället för att enbart med fotografi dokumentera det försvinnande hemmet bestämde hon sig för att sy textila bilder av vissa delar av hemmet som hon sedan fotograferade. Med titlar som trappan, golvet, skiljeväggen, bordet, taket, fönstret visar Hofvanders färgfotografier textilier i olika former likt sina titlar. Textilerna är sträckta platt och fästa mot en vit vägg. Varje bild fylls nästan helt av lätt slitna, färgglada men bleka tyger i gul, röd, rosa, grön, blå och en ljus babyblå. (Cecilia Hillstrom Gallery, 2021)

Likt Linda Hofvander har jag tagit föremål från hemmet och gjort en gestaltning av minnet och berättelsen som den bär på. Jag har också velat bevara, spara och arkivera dessa föremål och berättelser. Mina gestaltningar har sitt ursprung i mina minnen och mina känslor, mycket likt Hofvander men jag vill inte att mina gestaltningar ska stanna vid att bara vara bevarade minnen, jag vill att dom ska kunna leva vidare, omtolkas och omformas till nya berättelser, av mig och även av den som ser verket. Jag vill att mitt verk ska vara öppet för tolkning och kunna fortsätta skapa nya bilder för det inre och på så sätt hålla dagdrömmet levande.

Del 3.
Helheten - hur väcker jag nyfikenhet och förundran?
(12 April - 2 Maj)

Hur kan jag skapa en helhet som väcker nyfikenhet och förundran?

Jag vill att detta verk ska väcka nyfikenhet och förundran. Jag vill att den sen kollas in i lådorna ska undra, fundera och bilda sin egen uppfattning om vad som är där i och varför. Men jag vill också att nyfikenheten ska väckas redan innan lådorna är öppna, att man som betraktare ska vilja komma nära och våga öppna, hur förmedlar jag det? hur ska jag väcka denna nyfikenhet som gör att någon vill öppna stängda lådor?

Arkivet och titlarna

Jag vill namnge lådorna och det som finns där i. Jag tänker att jag vill ha en lapp utanpå lådan. Detta kan väcka nyfikenhet, locka någon att komma närmre. Frågan är fortfarande om detta är nog för att få någon att öppna lådan, kanske. Men det jag tror är att en liten rad av ord kan starta associationer hos betraktaren redan innan lådan öppnas. Jag väljer att numrera titlarna, ett arkiveringssystem. Byrån blir ett arkiv av drömmeriets berättelser.

I detta verk har jag gestaltat minnen, känslor, berättelser och dagdrömmar väckta av föremål jag funnit i mina lådor och skåp. Det är mina minnen och dagdrömmar som legat till grund och varit utgångspunkten i gestaltningarna i lådorna. Och under processen och med dagdrömmeriet som tillstånd har gestaltningarna utvecklats och tagit form som egna nyskapade berättelser mer eller mindre fristående från de minnen och tankar som först gav dem liv. Det är inte nödvändigtvis menat att betraktaren ska förstå den exakta härkomsten av gestaltningarna. Det jag hoppas uppnå med verket är att väcka nyfikenhet hos betraktaren. Bjuda in till att komma nära, öppna och känna. Jag vill att nyfikenhet och förundran över föremålen ska väcka frågor om vad det är, varför det är där och var det kommer ifrån. Förhoppningsvis kanske någon associationslek startar hos betraktaren och den som upplever verket kanske själv svävar vidare in i dagdrömmeriet.

Jag hoppas på att mina lådor, och gestaltningarna där i, bara är början på berättelsen.

Referenslista

Bachelard, G. (2000). Rummets poetik. Skarabé.

Cecilia Hillström Gallery. (2021). *Linda Hofvander*. Hämtad Maj 5, 2021, från <https://chgallery.se/linda-hofvander/>

Sooke, A. (n.d.). The man who destroyed all his belongings. Hämtad Februari 15, 2021, från <https://www.bbc.com/culture/article/20160713-michael-landy-the-man-who-destroyed-all-his-belongings>